

[Helge Larsen.]

vi kun har et enkelt eller vel snart 2 års erfaringer med virkningerne og administrationen af ungdommens uddannelsesfond. Jeg tror, man skal have et langt større materiale, før man kan tage nogen virkelig stilling til hele dette spørgsmål. Derfor glædede det mig også, at den højtærede undervisningsminister i sin tale netop stillede en sådan indgående undersøgelse i udsigt, og jeg forstod, at man allerede var i gang med den.

Jeg må lige sige til det ærede medlem hr. Damsgaard, der talte om ungdommens uddannelsesfond som et motorcykelfond og fejede til, at det var nok letfærdig studentikos tale, at det tror jeg også det er. Har man eksempler på noget sådant, vil jeg karakterisere det som misbrug, som der absolut bør skrives ind over for; men hvis det er sådan letfærdig tale, hvorfor citerede det ærede medlem hr. Damsgaard så denne letfærdighed?

Jeg vil gerne lige til slut også gøre en bemærkning om en anden indvending, der hyppigt føres frem over for ungdommens uddannelsesfond, nemlig at der jo tjenes en stor indkomst, når man har fået en uddannelse, og derfor er det rimeligt, at en væsentlig del af støtten gives som lån. Det gør den jo altså også under de nuværende forhold. Om denne andel skal være større, er noget af det, som man må tage stilling til, når man har materialet fra den nuværende administration af fonden efter de gældende regler. Det forekommer mig, dog, at man her skal tage en ting i betragtning også. Det er jo rigtigt at henvise til, at en del af disse uddannelser giver adgang til at tjene store penge — der er nu også en del, der ikke gør det — men jeg synes, det er lidt urigtigt, lidt urimeligt blot at fremhæve, at det er en uddannelse, der giver stor indkomst; man skal dog også tage i betragtning, at det er en uddannelse, som det samlede samfund har en meget væsentlig fordel af. Det gælder enhver art af uddannelse, som nyder støtte gennem ungdommens uddannelsesfond. Det gælder lærerne på seminarierne, det gælder de tekniske uddannelser, det gælder ingeniøruddannelsen, og det gælder universitetsuddannelserne. Man forenkler tingene for meget, hvis man siger, at den støtte, der

her gives, blot er en støtte til at tjene en stor indkomst. Jeg erkender, at det i mange tilfælde kan give en stor indkomst, men det er en støtte til en uddannelse, som det samlede samfund har en meget væsentlig interesse i, og derfor er spørgsmålet om ungdommens uddannelsesfond og dens administration nok et spørgsmål, der vedrører de enkelte unge, der nyder godt af den, men det er også et spørgsmål om, hvorledes samfundets hele udvikling skal forme sig i de kommende 10-15 år.

Morten Lange: Idet jeg gerne skal begynde med at takke den højtærede minister for redegørelsen, vil jeg indlede med et trøstens ord — det kan måske være på sin plads. Jeg vil sige, at det er mit indtryk, at uddelingen af legater, sådan som den foregår i disse år, går efter langt bedre og langt mere sikre principper, langt hæderligere principper, end det var tilfældet i de tidligere tider, som selv de af os, der ikke er oldgamle, kan huske tilbage til. Jeg er en af de studenter, der engang i min fortid har siddet i et stipendieudvalg, dengang studenterne lige nøjagtigt kunne få lov til at snige sig inden for døren for at se, hvad der foregik. Det var meget interessant at se, hvilke vægtige argumenter der anførtes, som f. eks. at professoren havde kendt vedkommendes onkel, at han var sådan et pænt menneske, han skulle have nogle penge, og hvordan man så kunne stikke småbeløb til side, for hvis der kom en lille pige senere på sæsonen og græd, var det rart at have en lille smule penge til hende — alle den slags skikkelige argumenter, som ikke havde noget med retfærdighed at gøre, men givetvis har spillet en rolle ved fordelingen af legater i tidligere tider, da vi — det skal være erkendt — ikke havde midler til rådighed af den størrelsesorden, som vi har nu. Man kan dertil sige, at så måtte ansvaret være så meget større for fordelingen af de fattige ører. Det er rigtigt.

De rene linjer, som jeg mener er fremherskende i dag, er i vid udstrækning kommet ind i det omfang, man har taget studenterne med ind i billedet, og jeg tror, man bør holde sig det for øje. På linje med, hvad det ærede medlem hr. Søgaard gav udtryk for, håber jeg, den højtærede mini-